

[Elin Appel.]

sig over en så kolossal forøgelse af udgifterne. I Odense er udgifterne steget fra 87 875 kr. til 350 000 kr., i Skive fra ingenting til 150 000 kr. Det er en udvidelse, som ikke kan begrundes alene med, at man har ophævet grænsen mellem dem, der kan få, og dem, der ikke kan få. Det skyldes også for en stor del, at der ikke mere skal afleveres rationeringsmærker, og så er vi inde på noget helt andet, nemlig at det ikke har noget med trang at gøre, men simpelthen at det er nemmere for familien at give sine børn denne frokost, når de får den mærkefrit og ikke skal have mad med hjemmetra. Jeg vil gerne spørge den højtærede socialminister, i hvilket omfang deltagelsen i skolebespisningen er øget, efter at rationeringsmærker ikke mere skal afleveres, altså i hvilket omfang den er øget i tidsrummet fra april til oktober, og i hvilket omfang fra oktober indtil nu.

Jeg synes som sagt, at efter at vi nu er kommet op på disse meget store beløb, bør vi tage denne lov op til en virkelig revision, og jeg vil anbefale, at vi, når vi næste gang ser lovforslag herom fra den højtærede socialminister, får tid til at gå hele denne sag grundigt igennem. Jeg tror, denne foranstaltning er ved at flyde ud. Desuden kan jeg sige på mit partis vegne, at vi er utilfredse med, at man har erstattet statskassen med den fælleskommunale udligningsfond. Jeg vil tro, at nogle af de millioner, man bruger her, må kunne bruges med endnu større ret et andet sted. Det er jo nemlig ikke sådan, at vi uden videre kan bruge de penge, vi synes, vi skal bruge, til det ene eller det andet; der er trods alt grænser for, hvad vi har råd til. Når jeg tænker på, hvor vanskeligt det er f. eks. for trængende studenter ved universiteterne at få stipendier, må jeg sige, at jeg tror nok, vi skal se vel til, at vi anbringer vore millioner på rette sted. Dermed mener jeg stadigvæk ikke, vi skal afskaffe skolebespisningen, men jeg mener, vi skal se den efter i sømmene og give den noget fastere rammer.

Erna Sørensen: Det konservative parti vil give sin tilslutning til gennemførelsen af denne midlertidige ændring i loven om tilskud til den offentlige skolebespisning. Også vi giver tilslutningen med en vis tøven, idet vi gennem de oplysninger, der er fremskaffet i det andet høje ting, har set, at vi er kommet op på kæmpebeløb, beløb, som langt overstiger, hvad vi forudsatte, da vi i fjor vedtog loven om skolebespis-

ning. Da det kun drejer sig om finansåret 1948—49, giver vi altså vor tilslutning, og så forbeholder vi os vor stilling, når vi igen skal drøfte denne lov, og der skal skaffes nye midler til næste års skolebespisning. Også jeg synes, dette er en god foranstaltning, som vi selvfølgelig skal bevare, men det bliver alligevel et spørgsmål, om man skal drage så mange ind under skolebespisningen, som der her er tale om; så er det i hvert fald ikke mere nogen social foranstaltning.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: På mit partis vegne kan jeg anbefale at stemme for lovforslaget. Jeg vil udtrykke tilfredshed med, at vi i fjor fik gennemført adgang til skolebespisning for alle børnene i de skoler, hvor skolebespisning finder sted. Men jeg vil dog give det ærede medlem fru Elin Appel ret i, at dette, at man indførte fritagelse for aflevering af mærker, naturligvis har bragt en vis kunstig efterspørgsel. Derfor synes jeg nok, det var naturligt at overveje, om man fortsat bør opretholde denne fritagelse for aflevering af mærker. Det er rimeligt, at man på en eller anden måde giver et vist fedtstoftilskud, men der er naturligvis noget underligt i, at man ligesom forøger efterspørgslen ved at indføre et ekstra tiltrækningsmoment.

Petra Petersen: Modsat de andre ærede ordførere vil jeg gerne give blomster til den højtærede socialminister. Da vi i marts 1946 her i tinget behandlede lovforslaget om skolebespisning, gjorde jeg opmærksom på to årsager til, at skolebespisningen ikke var det, den burde være. Det ærede medlem fru Elin Appel siger, at når der er kommet så mange deltagere i skolebespisningen, må det betyde, at der er noget galt. Nej, det betyder ikke, at der er noget galt; det betyder nemlig, at skolebespisningen, der fra første begyndelse var tænkt som en social foranstaltning, der gav de fattigste børn adgang til at få et hårdt tiltrængt måltid mad, naturligt har forandret karakter, efter som udviklingen har forandret vort samfund og også familiens struktur. I mange lande, bl. a. Sverige, Norge og Finland, forstod man dette meget tidligere, end vi har forstået det her i landet. Skolebespisningen har en stor pædagogisk værdi, det siger vore lærere, og også vore læger fortæller, hvor stor betydning den har. Den betyder umådelig meget med hensyn til gode spisevaner, og derigennem har den betydning for folkehigiejen. Det, vi ofrer på folkesundheden,